

[Henry Christensen.]

ikke et helt forsvarligt standpunkt at sige, at selv om der på nogle områder med almindelig tilslutning kan være foretaget en detailprojektering, må samtlige finansudvalgets medlemmer, de i finansudvalget repræsenterede partier og folketingets medlemmer være fuldstændig frit stillet over for deres vurdering af, hvorvidt det til sin tid er forsvarligt og rigtigt at gennemføre det foreslåede projekt, og om det skal være på det pågældende tidspunkt, man gennemfører det projekt, som detailprojekteringen omfattede. Der lå i den højtærede undervisningsministers udtalelser ligesom noget om, at når man havde fået finansudvalget til at tilslutte sig detailprojekteringen, havde man bundet, eller skal vi sige bondefanget finansudvalget til, at så var det ikke fair at gøre indvendinger senere. Jeg håber ikke, den højtærede ministers udtalelser skal forstås på den måde. Det, som den højtærede minister igen gjorde gældende, og som jeg vil advare imod, er, at det kan gøres til en almindelig skønssag, og at vi gennem en praktisk afgørelse af de forskellige tilfælde må nå frem til et grundlag, hvorpå der kan nedfældes en forfatningsmæssig sædvane her i Danmark. Jeg tror, det er vigtigt, og jeg tror, at regeringspartierne gør megen skade, hvis de gennemtrumfer det af dem stillede forslag til dagsorden på det grundlag, hvorpå det er fremsat.

Thestrup: Jeg skal ikke nægte, at jeg blev overrasket over den højtærede undervisningsministers udtalelse om, at det måtte overlades til et konkret skøn fra ministerens side, om den enkelte sag skulle forelægges som lovforslag eller som formløst bevillingsforslag. Jeg kan ikke se andet, end at denne udtalelse på det allerstærkeste kommer til at stride mod den fordeling af statsmagten, som er nævnt i grundloven. Det ville i realiteten være at lade ministerens skøn være afgørende for, hvornår en sag skal behandles som lovforslag, og hvornår en sag ikke behøver at blive behandlet som lovforslag; og det mener jeg bestemt ikke en regering kan afgøre selv. Jeg kan ikke se rettere, end at der må være visse nogenlunde faste kriterier for, hvad der skal behandles som lovforslag, og hvad der ikke skal behandles som lovforslag. Det første gælder de ting,

jeg nævnte, hvor det drejer sig om større bevillinger og om bevillinger, der strækker sig gennem flere finansår, hvor det angår, som jeg tror ministeren selv nævnte det, oprettelsen af nye institutioner. Hvor det er noget nyt, man begynder på, og hvor det er ting og forhold, der er af betydelig almen interesse, dér synes jeg, det må være klart, at sådanne ting skal forelægges i lovsform. Når hertil kommer det, som jeg også nævnte før, at et stort mindretal i finansudvalget har udtalt sig imod, at man lod dette gå på den formløse måde, så synes jeg også, man burde have fulgt os i dette tilfælde.

Mit parti kan derfor ikke stemme for det dagsordensforslag, der er fremsat af det ærede medlem hr. Per Hækkerup, og som indeholder en art godkendelse af, at det virkelig er overladt til ministeren selv at afgøre, om en sag skal behandles i lovsform, eller den ikke skal behandles i lovsform.

Hvad angår det af det ærede medlem hr. Alfred Jensen fremsatte forslag til dagsorden, forekommer det mig, at det har en meget uklar karakter; der står deri: sager, der ikke har karakter af efterbevilling. Jeg kan ikke se andet, end at dette er en uklar betegnelse. Jeg forstår i og for sig ikke, hvad meningen er med at karakterisere sagerne på den måde.

Jeg kan altså stadig henholde mig til det, som det ærede medlem hr. Henry Christensen har udtalt, og anbefale at stemme for det af ham og mig stillede forslag til dagsorden.

Lannung: Det ærede medlem hr. Jensen-Broby siger, at da sagen om zoologisk institut blev forhandlet i finansudvalget, skal han have sagt, at det måtte forventes, at man ville stille krav om lovforslag. Læg mærke til „forventes“, thi i så tilfælde blev forventningen jo ikke opfyldt før et halvt år senere; men hvis han overhovedet har sagt det, må han have hvisket det til gode venner blandt venstre, for vi andre i regeringspartierne har intet hørt derom. Jeg har for en ordens skyld spurgt kammeraterne derom, og de er enige med mig i, at der er intet sagt i så henseende. Men endelig, hvis det så havde været hans tanke, at man ville ind på noget lignende, hvorfor sagde man så ikke i det mindste til under samråd med den højtærede undervisningsminister